

KARIN
FOSSUMOVÁ

Indická nevěsta

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Indická nevěsta

KARIN
FOSSUMOVÁ

Indická nevěsta

Karin Fossum
Elskede Poona

Copyright © Cappelen Damm AS, 2000
Translation © Karolína Stehlíková, 2011
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2011, 2012
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-641-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-642-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-643-3 (Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-644-0 (Formát MobiPocket)

S poděkováním Finnu Skårderudovi

Ticho naruší štěkání psa. Matka vzhlédne od výlevky a podívá se z okna. Štěkot se dere hluboko z psího hrdla. Černé svalnaté tělo vibruje vzrušením.

V jejím zorném poli se objeví syn. Rázně vystoupí z červeného golfu a nechá modrou tašku dopadnout na zem. Vrhne rychlý pohled k oknu. Letmo zahlédne matčinu siluetu. Dojde k psovi a pustí ho z řetězu. Zvíře se na něj vrhne. Válejí se po zemi, až písek odletuje. Pes kňučí a syn mu láskyplně nadává. Občas vykřikne a hrubě ho praští po čumáku. Nakonec pes leží na zemi. Syn pomalu vstane. Oklepe si z kalhot prach a špínu. Znovu pohlédne k oknu. Pes se váhavě zvedne a zůstane před ním stát se skloněnou hlavou. Syn mu dovolí přijít blíž a podřízeně mu olíznout koutek úst. Pak zamíří k domu a vstoupí do kuchyně.

„Prokristapána, jak to vypadáš?“

Matka hledí na modré tričko. Je pokryté skvrnami od krve. Ruce má syn samý šrám. Pes mu poškrábal i obličej.

„To svět neviděl,“ dodá matka a našťvaně si odfrkne. „Tašku tu nech. Budu prát.“

Syn si založí poškrábané ruce na prsou. Jsou mohutné jako celé jeho tělo. Téměř sto kilogramů a žádný tuk. Svaly má zahřáté námahou.

„V klidu,“ řekne rychle. „Udělám to sám.“

Matka nevěří svým uším. Že by si sám vypral?

„Kde jsi byl?“ zeptá se ho pak. „Přece jsi neposiloval od šesti do jedenácti?“

Syn obrácený zády zamumlá:

„S Ullou. Hlíдали jsme jejího synovce.“

Matka pohlédne na jeho široká záda. Vlasy má úplně světlé a trčí mu jako kartáč. Místy v nich prosvítají jasně červené pramínky. Vypadá to, jako by hořel. Syn zmizí po schodech do sklepa. Matka slyší, jak startuje stará pračka. Vypustí vodu ze dřezu a zadívá se na dvůr. Pes si lehl a hlavu položil na packy. Poslední zbytky světla se vytrácejí. Syn vyjde ze sklepa a prohlásí, že se jde osprchovat.

„Osprchovat? Teď? Vždyť jdeš z tréninku.“

Syn neodpoví. O chvíli později zaslechne matka z koupelny synův hlas, ve kterém zaznívá beznaděj mládí. Rozléhá se vykachlíčkovanou místností. Syn si zpívá. Ozve se bouchnutí dvířek od lékárníčky. Zřejmě hledá náplast, jelimánek.

Matka se usměje. Všechna ta divokost je v pořádku. Přece jen je to chlap. Později si matka na tenhle okamžik nejednou vzpomene. Poslední okamžik, kdy byl život dobrý.

* * *

Začalo to cestou Gundera Jomanna. Až do Indie se tento muž vydal, aby si našel manželku. Lidem, kteří se ptali, neříkal, že právě tohle má v plánu. Sotva to přiznal sám sobě. Říkal jsem si, že se trochu podívám po světě, vysvětloval, když se ho kolegové vyptávali. Jaká bezbřehá troufalost! Vždycky byl přece tak nenápadný. Málokdy se objevoval ve společnosti, nikdy nechodil na vánoční večírky,

zajímal ho jen dům, zahrada a auto. Co lidé pamatovali, nikdy také neměl žádnou ženu. Gunder se o řeči nestaral. Ve skutečnosti to byl cílevědomý muž. Dobral se svého, pomalu, samozřejmě, bez zbytečného rozruchu. Čas mu hrál do karet. Toho roku, kdy mu bylo jedenapadesát, listoval po večerech knihou, kterou dostal od své mladší sestry Marie. *Lidé celého světa*. Protože nikdy nikam nechodil, jen z práce a do práce, do malé solidní firmy prodávající zemědělské stroje, starala se sestra o to, aby alespoň na obrázcích viděl všechno to, co je tam venku. Gunder obracel stránky a četl. Nejvíc ho zaujala Indie. Krásné ženy s červenými tečkami na čele. Nalíčené oči, šelmovské úsměvy. Jedna z nich na něj z knihy upírala zrak a Gunder okamžitě propadl sladkému snění. Nikdo neuměl snít tak jako Gunder. Zavřel oči a odplul pryč. V těch červených šatech byla lehounká jako peříčko. Oči měla hluboké a tmavé jako černé sklo, vlasy schované pod šálem se zlatým okrajem. Gunder na tu fotografii zíral měsíce. Bylo mu jasné, že chce mít indickou manželku. Ne proto, že by si přál poddajnou a obětavou ženu, ale proto, že si přál ženu, kterou by mohl nosit na rukou. Norské ženy nechtěly být nošeny. V podstatě jim nikdy nerozuměl, nikdy nepochopil, co vlastně chtějí. Vždyť jemu přece nic nechybí. Má statek a půdu, auto a práci a dobře vybavenou kuchyni. Televizi a video, v koupelně podlahové vytápění. Pračku a sušičku, myčku a mikrovlnnou troubu, dobrou vůli a peníze na knížce. Gunderovi bylo jasné, že jsou ještě jiné, abstraktnější záležitosti, které rozhodují o tom, jestli má člověk štěstí v milostném životě; nebyl pochopitelně žádný hlupák. Ale pokud šlo o věci, které se nedaly naučit nebo koupit, nebylo mu to nic platné. Tvůj čas přijde, říkávala mu matka, když pomalu umírala ve velké nemocniční posteli. Otec už byl v té době po smrti. Gunder vyrostl s těmito dvěma ženami, s matkou a sestrou Marií. Když bylo matce sedmdesát, objevil se jí na mozku nádor, a ona pak na dlouhá období přestávala být sama sebou. Tehdy Gunder trpělivě čekával, až se zase stane tou, kterou znal a miloval. Tvůj čas přijde. Jsi hodný hoch, Gundere. Jednoho krásného dne ti nějaká žena padne do náruče.

Ale Gunder neviděl nic, co by mu padalo do náruče. Proto se rozhodl odjet do Indie. Věděl, že je to chudá země. Možná tam najde ženu, která si nebude moci dovolit odmítnout jeho nabídku, aby s ním odjela do Norska, do toho jeho krásného domu. Její příbuzní ji budou smět navštívit, samozřejmě na jeho náklady, když si to budou přát. Nechce od sebe lidi oddělovat. A jestli ta žena bude vyznávat nějaké komplikované náboženství, rozhodně jí nebude bránit v jeho praktikování. Je trpělivost sama. Kdyby tak našel ženu!

Existovala i jiná řešení. Ale Gunder si netroufal sednout na autobus do Polska spolu s dalšími cizími muži. Ani nechtěl naskočit do letadla do Thajska. O takových věcech se všude šušovalo. Chce si najít ženu úplně sám. Všechno musí být jen na něm. Gunder si nedokázal představit, že by listoval katalogy s fotografiemi a popisy různých žen nebo zíral na televizní obrazovku, kde by se nabízely jedna po druhé. Nikdy by si neuměl vybrat.

Světlo lampičky mu zahřívalo holou hlavu. V atlasu světa si našel Indii a její největší města. Madras, Bombaj, Nové Dillí. Nejradši by jel do nějakého města u moře. Mnoho Indů mluví anglicky a to ho uklidňovalo. Někteří jsou dokonce křesťané, jak se Gunder dočetl v *Lidech celého světa*. Kdyby potkal ženu, která by třeba byla křesťanka, a navíc by mluvila anglicky, byl by na vrcholu blaha. Zda by jí bylo dvacet nebo padesát, nebylo tak důležité. S dětmi nepočítal, nebyl přehnaně náročný, ale kdyby jedno měla, bral by ho nádavkem. Je dost možné, že si bude muset ženu koupit. V jiných zemích mají tolik jiných zvyků než tady v Norsku. Jestliže to má stát peníze, zaplatí dobře. Po matce zdědil dost. Nejdřív bude muset najít cestovní kancelář. Mohl si vybrat ze čtyř. Jedna z nich se nacházela v nákupním centru — pouhý pultík, u kterého si člověk musel katalogy prohlížet vstojе. Ale Gunder chtěl sedět. Šlo o důležité rozhodnutí, které se nedalo udělat narychlo. Bude se muset vypravit do města, kde jsou tři další kanceláře. Hledal v telefonním seznamu. Později si vybavil, že mu Marie jednou dala katalog letních dovolených, aby ho navnadila. No jo, to je celá

Marie, pomyslel si a našel v obsahu písmeno I. *Ialysos. Ibiza. Irsko.* To nenabízejí zájezdy do Indie? V Indonéském souostroví našel Bali a znechuceně katalogy odsunul. Buď Indie, nebo nic. Takže bude muset zavolat přímo na letiště a objednat si letenku. Však si nějak poradí, vždycky si poradil, a ve velkoměstech jsou lidé na cestovatele zvyklí. Ale teď večer už bylo na telefonát pozdě. Místo toho zalistoval Gunder ještě jednou v *Lidech celého světa*. Dlouho upřeně hleděl na tu indickou krásku. Jak může být žena tak neuvěřitelně nádherná, tak zlatavá a hebká, tak zranitelná. Štíhlou rukou si přidržovala šál pod bradou. Zápěstí jí zdobily náramky. Duhovky měla téměř černé a v nich záblesk světla, snad od slunce. Dívala se přímo na Gundera. Do jeho dychtivých očí. Ty byly velké a modré a právě teď se zavřely. Provázela ho ve snách. Usnul v křesle a odplul se zlatavou kráskou. Nevážila nic. Krvavě rudé šaty se měkce vlnily kolem jeho tváře.

* * *

Chtěl telefonovat z práce v době oběda. Z té prázdné kanceláře, kterou skoro nepoužívali. Byla předělaná na sklad. Krabice s pořadači a papíry stály vyrovnané podél zdí. Na pestrobarevném plakátu na stěně byl opálený muž jedoucí v traktoru po poli. Pole bylo tak veliké, že mizelo jako moře za měkce modrým obzorem. „Bez sedláka se Norsko zastaví,“ stálo na plakátu. Gunder navolil číslo. Cestujete-li do zahraničí, stiskněte dvojku, ozval se hlas ze záznamu. Zmáčkl dvojku a vyčkával. Vtom se ozval jiný hlas. Vaše pořadové číslo je devatenáct. Čekejte, prosím. Zpráva se stále opakovala. Gunder si začal čmárat do bloku, který měl položený vedle. Pokoušel se o indického draka. Oknem zahlédl příjíždějící auto. Vaše pořadové číslo je šestnáct, deset, osm. Gunder cítil, že se schyluje k rozhodujícímu okamžiku. Srdce se mu rozbušilo rychleji a neumělého draka kreslil s větším důrazem. Pak uviděl, jak z černého fordu vystupuje sedlák Svarstad. Svarstad byl stálý zákazník a vždycky si žádal Gundera. Navíc nesnášel čekání.

Začalo to spěchat. Ze sluchátka se nyní linula hudba a jakýsi hlas oznamoval, že za okamžik bude dostupný volný operátor. Přesně v té chvíli vrazil do místnosti Bjørnsson, jeden z mladších prodejců.

„Svarstad. Chce tebe. Proč sedíš tady?“ dodal podezřívavě.

„Už jdu. Zatím se s ním pobav o počasí. Je přece tak hezky.“

Znovu se zaposlouchal. Ve sluchátku se ozval ženský hlas.

„Ukazuje mi akorát zadek a prdí mi přímo do ksichtu.“ Gunder máchl rukou. Bjørnsson konečně pochopil a zmizel. Za oknem se objevila nespokojená Svarstadova tvář. Krátký pohled na hodinky naznačoval, že rozhodně nemá času nazbyt a že mu vadí, že kolem něj všichni neskáčou.

„Totiž jde o to,“ začal Gunder, „že chci jet do Bombaje. Do Indie. Za čtrnáct dní.“

„Chcete letět z letiště Gardermoen?“ zeptal se hlas ve sluchátku.

„Ano. Letěl bych v pátek za čtrnáct dní.“

Slyšel, jak se prsty rozběhly po klávesnici, a podivil se té rychlosti.

„Takže můžete letět do Frankfurtu v deset patnáct,“ oznámila mu. „Z Frankfurtu pokračuje letadlo ve třináct deset. Přistává v nula nula čtyřicet místního času.“

„Místního času?“ otázal se Gunder. Zběsile si dělal poznámky.

„Časový posun je tři hodiny a třicet minut,“ vysvětlila mu.

„Aha. Tak já si tu letenku objednáám. Kolik to stojí?“

„Zpáteční?“

Na chvíli zaváhal. Co když se budou domů vracet dva? V to doufal, snil o tom a přál si to.

„Můžu letenku později změnit?“

„Ano, to jde.“

„Tak v tom případě zpáteční.“

„Bude to stát šest tisíc devět set korun. Letenku si můžete vyzvednout na letišti, nebo vám ji můžeme poslat poštou. Co byste raději?“

„Poštou,“ odpověděl Gunder rychle a udal jméno a adresu.

Slepá 2.

„Ještě jedna drobnost,“ pokračovala žena. „Už se to nejmenuje Bombaj.“

„Nejmenuje?“ podivil se Gunder.

„To město se jmenuje Mumbaí. Od roku 1995.“

„Budu si to pamatovat,“ pronesl Gunder vážně.

„SAS vám přeje příjemnou cestu.“

Gunder položil sluchátko. Svarstad rozrazil dveře kanceláře a vztekle si ho přeměřil. Hodlal si koupit kombajn a zjevně se rozhodl Gundera maximálně terorizovat. Byl zpocený až za ušima. Držel se rodinného statku zuby nehty a nebylo člověka, který by si troufal koupit si stroj se Svarstadem napůl. Nedalo se s ním za žádnou cenu dohodnout.

„Pane Svarstade,“ Gunder vyskočil. Ve tváři byl po tom všem celý rudý. „Pustíme se do toho.“

V následujících dnech nebyl Gunder ve své kůži. Byl roztěkaný a sršel energií. Večer se nedokázal uklidnit. V posteli myslel na tu dlouhou cestu a na ženu, kterou možná potká. Mezi dvanácti miliony Bombajanů, tedy Mumbajanů, opravil se, se musí najít jedna žena pro něj. Chodí tam po ulici a nic netuší. Rád by jí koupil malý dárek. Něco norského, co nikdy neviděla. Možná sponu k těm červeným šatům. Nebo modrým či zeleným. Rozhodně ale sponu. Zítra pojedou do města a po nějaké se podívá. Ne velikou a nápadnou, ale malou a elegantní. Aby si jí mohla sepnout šál, pokud nosí šál. Ale možná chodí v kalhotách a ve svetr, co on ví? Fantazie mu pracovala na plné obrátky a nemohl usnout. Má na čele červenou tečku? V duchu se tečky dotkl prstem a žena se na něj plaše usmála. *Very nice*, pronesl Gunder ve tmě. Musí si trochu procvičit angličtinu. *Thank you very much. See you later.* Něco přece jen umí.

Svarstad byl v podstatě rozhodnutý. Bude to Dominator od firmy Claas, typ 58 S. Gunder souhlasil.

„Zasloužíte si jen to nejlepší,“ usmíval se překypuje indickým tajemstvím. „Šestiválcový motor Perkins o sto koních. Třírychlostní mechanická převodovka s hydraulickým variátorem. Žací lišta v délce tři metry šedesát.“

„A cena?“ zeptal se Svarstad temně, i když dobře věděl, že ten zárazk stojí pět set sedmdesát tisíc korun. Gunder si založil ruce na prsou. „Také potřebujete nový lis na balíky. Jděte do toho naplno a pořídte si k tomu Quadrant. Máte málo skladovacího prostoru.“

„Potřebuju kulatý balíky,“ oponoval Svarstad. „S vysokými hranatými se nedá pracovat.“

„Jde jenom o zvyk,“ trval Gunder na svém. „Když budete mít pořádné zařízení, můžete najímat méně sezónních dělníků. Ti Poláci přece taky něco stojí, ne? S dominátorem a novým lisem si ušetříte práci. Udělám vám bezkonkurenční cenu. To se rozumí samo sebou.“

Svarstad žvýkal stéblo. Na opáleném čele mu naskočila vráska a v hluboko posazených očích se mu zrcadlila mučivá bolest, která pomalu ustupovala zářícímu snu. Žádný jiný prodejce by neutil člověku, který má sotva na kombajn, ještě další stroj. Jenže Gunder to riskl a jako obvykle vyhrál.

„Nepochybná investice do budoucnosti,“ pronesl. „Ještě jste mladý. Proč byste se měl spokojovat s druhými houslemi? Ničíte si zdraví. Ať vám quadrant dělá hranaté balíky, snadno se stohují a zaberou míň místa. Nikdo jiný tady v kraji si na hranaté balíky netroufl. Uvidíte, jak budou všichni zírat.“

Tahle poznámka ťala do živého. Svarstadovi se zalíbilo pomýšlení na zvědavé sousedy nakukující přes plot. Potřeboval však ještě vyřídit jeden telefonát. Gunder ho zanechal v prázdné kanceláři a šel připravit smlouvu, prodej byl téměř v kapse. To se vážně hodí. Velký obchod před dlouhou cestou. Posadit se do letadla s dobrým pocitem.

Svarstad vyšel z kanceláře. „Banka tomu dává zelenou,“ pronesl stručně. Byl rudý jako rak, ale v očích pod rozčepýřeným obočím se mu blýskalo.

„Výborně,“ řekl Gunder.

Po práci odjel Gunder do města. Zamířil do zlatnictví. Hleděl do proskleného prodejního pultu, kde byly pouze prsteny. Požádal prodavačku, aby mu ukázala stříbrné doplňky k národním krojům, a prodavačka se ho zeptala, z jakého regionu kraj je. Gunder pokrčil rameny.

„Na tom nesejde. Potřebuju prostě sponu. Má to být dárek. Ta žena ale nenosí kraj.“

„Spony se k ničemu jinému než ke kroji nenosí,“ poučila ho žena.

„Jenže já potřebuju něco z Norska,“ namítl Gunder, „něco opravdu norského.“

„Pro cizinku?“ otázala se prodavačka.

„Ano. Říkal jsem si, že by ji mohla nosit ke svému národnímu oblečení.“

„A o jaké oblečení jde?“ zeptala se žena s rostoucí zvědavostí.

„Indické sárí,“ vysvětlil Gunder důležitě.

Za pultem se rozhostilo hrobové ticho. Prodavačka očividně řešila dilema, jak zareagovat. Gunderova okouzlující tvrdohlavost ji zaujala, navíc mu nemohla bránit, aby si koupil to, co chce. Ovšem existovala tu pravidla, co se smí a nesmí, například ta od sdružení Domáci tradice. Ale pokud bude nějaká žena pobíhat po Indii se sponou na křiklavě oranžovém sárí, nikdo z Domáci tradice to asi nezjistí. Otevřela proto zásuvku, kde byly uložené stříbrné doplňky ke krojům, a našla sponu střední velikosti, nejistá, zda má ten paličatý muž ponětí o ceně.

„Cena?“

„Tisíc čtyři sta korun. Mohu vám ukázat například tuto z Hardangeru. Máme mnohem větší spony, než je tato, a také mnohem menší. Ale sárí bývá obyčejně zlatě zdobené. Takže si myslím, že by ta spona měla být spíš jednoduchá. Jestli to má skutečně spolu ladit.“

V jejím hlase se objevil ironický nádech, ale když pohlédla na Gundera, ovládla se. Gunder vysvobodil spirálovitou sponu ze

sametu a podržel ji v hrubých dlaních. Zdvihl ji proti světlu a zasněně si ji prohlížel. Prodavačka roztála. Tenhle mohutný, pomalý, rozpačitý muž měl v sobě něco, co ji okouzlovalo. Chystal se na námluvy.

Gunder už nechtěl vidět jiné spony. Nemohl by se pak rozhodnout. Proto koupil tu první, která byla určitě nejlepší, a nechal si ji zabalit. Doma ji rozbalí a znovu si ji prohlédne. Cestou domů bubnoval prsty na volant a představoval si hnědé ruce otevírající balíček. Balicí papír byl černý se zlatými puntíky. Stučka kolem krabičky sytě červená. Krabička ležela vedle něj na sedadle. Možná by si měl před cestou opatřit prášky. Na žaludek. Všechno to cizokrajné jídlo, přemýšlel. Rýže a kari. Pálivé jako čert. A indické peníze. Má platný pas? Najednou měl plné ruce práce. Nejlepší bude, když zavolá Marii.

* * *

Vesnice, v níž Gunder bydlel, se jmenovala Elvestad. Měla dva tisíce tři sta čtyřicet sedm obyvatel. Dřevěný středověký kostel zrestaurovaný v roce devatenáct set sedmdesát. Benzínovou pumpu, školu, poštu a hostinec u silnice. Hospoda byla nepěkný kříženec stavební buňky a dřevěné sýpky. Stála na kůlech a ke vchodu vedly prudké schody. Hned u vstupu narazil člověk na jukebox. Stále funkční Wurlitzer. Na střeše byla připevněná červenobílá cedule s nápisem *Hostinec u Einara*. Večer Einar nápis rozsvěcoval.

Einar Sunde provozoval hospodu sedmnáct let. Měl ženu a děti a topil se v dluzích za velkolepou vilu ve švýcarském stylu, kterou si nechal postavit kousek od centra. Teď se mu konečně dařilo dluhy splácet díky licenci na prodej piva. Z tohoto prostého důvodu bylo v Einarově hospodě vždycky plno. Einar vesničany znal a podnik řídil železnou rukou. Brzy si pamatoval rok narození většiny mladistvých a zakrýval pípu rukou, když chtěli nalít. Ve vesnici byl také kulturní dům, kde se slavily svatby a konfirmace. Většina obyvatel vlastnila hospodářství. Kromě toho tu žilo

pár novousedlíků, lidí, kteří utekli z města, aby si splnili více či méně romantický sen o klidnějším životě na venkově. V tom se nezklamali. K moři to bylo jen půl hodiny cesty, ale slaný vzduch sem nedosáhl, na jaře tu voněla cibule a pórek nebo tu páchl hnůj, na podzim zase ve vzduchu visela nasládlá vůně jablek. Einar pocházel z hlavního města, ale vracet se tam neměl nikdy v plánu. Široko daleko nebyla jiná hospoda. Dokud ji bude vlastnit Einar, nikdo ve vzdálenosti několika kilometrů jinou neotevře. Einar hodlal hospodu provozovat, dokud mu bude sloužit zdraví. Protože se uměl vypořádat s opilci a zabránit rvačkám, troufali si dovnitř všichni. Ženské na kávu a sladké pečivo, děti na párky s kolou a mládež na pivo. Větral důkladně, pořádně uklízel, vyprazdňoval popelníky a vyměňoval svíčky na stolech, když dohořely. Jeho žena prala červenobílé kostkované ubrusy doma v pračce. Hospoda sice nebyla stylová, ale ryzí kýč se Einarovi přičil. Žádné umělé květiny ve vázách. Nedávno také investoval do větší myčky, aby nemusel mýt sklenice. Ať si mu hygiena klidně přijde zkontrolovat kuchyň, pokud šlo o vybavení a čistotu, udržovala si přijatelný standard.

Právě tady, v Einarově hospodě, se lidé dozvídali o tom, co je ve vesnici nového. Kdo s kým chodí, kdo se zrovna s kým rozešel a kteří zemědělci brzy zkrachují. Obyvatelé vesnice měli k dispozici jediný taxík. Kalle Moe jezdil bílým mercedesem a většinou býval k zastižení na pevné lince nebo na mobilu, vždy střízlivý a ochotný. Když zrovna nemohl, sehnal taxík z města. Dokud provozoval taxislužbu ve vesnici Kalle, nikdo neměl šanci pořídít si další koncesi. Kallemu bylo přes šedesát a dost lidí už na jeho místo stálo frontu.

Einar Sunde trávil v hostinci šest dnů v týdnu. Ve všední dny do deseti do večera. V sobotu bylo otevřeno do půlnoci a v neděli měl zavírací den. Byl to obratný, hubený chlap s nazrzlými vlasy a dlouhýma štíhlýma rukama, kterému práce rychle odsýpala. Utěrku na leštění sklenic měl pověšenou u pasu. Vyměňoval ji, jakmile se na ní objevily skvrny. Jeho žena Lillian, která ho

vlastně vídala jen v noci, žila svůj vlastní život. Společného už neměli nic. Ani pohádat se už neuměli. Einar neměl čas snít o lepším životě, musel pracovat. Vila ve švýcarském stylu ho přišla na milion šest set tisíc včetně sauny a posilovny, na které nikdy neměl čas. V hospodě sedávalo většinou celé zdravé jádro vesnice. Mladí muži mezi osmnácti a třiceti. Někteří byli zadaní, jiní ne. Protože se v Einarově hospodě čepovalo pivo, neměli důvod chodit za děvčaty do města. Z Einarovy hospody se dalo dojít domů pěšky, vesnice nebyla nijak zvlášť velká. Chlapi si raději dali dvě piva navíc, než aby museli platit drahý taxík z města. A tak se ženili s dívkami z vesnice a zůstávali tu. Ale než to došlo až tam, šly holky z ruky do ruky. To vytvářelo zvláštní soužití s mnoha nepsanými zákony.

Po mnoha diskuzích na zastupitelstvu postavili v Elvestadu nákupní středisko, což způsobilo, že obchod se smíšeným zbožím vedle čerpací stanice Shell pomalu zapadával prachem. Smíšené zboží Ole Gunwald. V nákupním středisku jistý podnikavec zřídil solárium, další květinářství a třetí malou parfumerii. V patře byl praktický lékař a zubař a Annino kadeřnictví. Z mladých sem nechodil nikdo. Vlasy musely mít městský stříh. Cvočky, kroužky do pupíků a nosů se také obstarávaly ve městě. Anne znala všechny jejich rodiče, a tak hrozilo, že by je odmítla. Staří ale chodili věrně na nákupy ke Gunwaldovi. Přicházeli s kostkovanými taškami na kolečkách, se starými šedivými ruksaky a nakupovali prejt, tlačěnku a syrečky. Olemu Gunwaldovi to stačilo. Své dluhy splatil už dávno.

Gunder se v hostinci nikdy nezdržoval, ale Einar ho dobře znal. Výjimečně si sem přišel koupit jahodový nanuk, který za pěkného počasí snědl venku u plastového stolu. Einar věděl, kde Gunder bydlí, že má dům asi čtyři kilometry od centra směrem na Randskog. Kromě toho nebylo ve vesnici sedláka, který by u Gundera nenakupoval stroje. Gunder stál ve dveřích, ruku položenou na náprsní kapse.

„Chtěl jsem se jen zeptat,“ řekl nejistě a trochu prudčeji, než bylo jeho zvykem, „jak dlouho to tak trvá autem odsud na letiště?“

„Na Gardermoen?“ zeptal se Einar. „Počítejte hodku a půl. Jestli letíte do ciziny, musíte tam být hodinu před odletem. Takže počítejte dvě a půl. A pro všechny případy bych přihodil ještě půl hodky navíc.“

Einar zarputile utíral trojhranný popelník.

„Ranní let?“ zeptal se zvědavě.

Gunder vytáhl z mrazáku nanuk.

„V deset patnáct.“

„Tak to budete muset vstávat brzo.“

Obrátil se ke Gunderovi zády a pokračoval v práci. Sunde se neusmíval ani se netvářil přátelsky, působil jako obzvláště ukřivděný člověk, ani do očí se Gunderovi nepodíval. „Na vašem místě bych vyjel v sedm.“

Gunder přikývl a zaplatil. Bylo jednodušší zeptat se Einara, který Gundera zná, než rozpačitě přiznávat vlastní neznalost před dámou z SAS. Ale už dnes večer budou o jeho cestě vědět všichni.

„Letíte daleko?“ zeptal se zvolna Einar a přitom utíral další popelník.

„Hodně daleko,“ odpověděl Gunder zlehka. Roztrhl obal od nanuku a vyšel ven. Snědl ho v autě cestou k domovu. Jen ať má o čem přemýšlet, hostinský. Gunderovi to bylo fuk.

* * *

Marie byla úplně bez sebe. Chtěla hned nasednout do auta a přijet. Karsten, její muž, je na služební cestě a ona se nudí a chce všechno slyšet. Gunder se vykrucoval; Marie byla bystrá a jemu se nezamlouvalo, že odhalí jeho plány. Jenže sestra nebyla k udržení. Za hodinu stála ve dveřích. Gunder zrovna uklízel. Kdyby si s sebou někoho přivezl, musí být dům v nejlepším pořádku. Marie udělala překapávanou kávu a do trouby dala ohřát vafle. V plastové krabičce přinesla zakysanou smetanu a marmeládu. Gundera to dojalo. Byli si blízcí, ale nedávali to najevo. Gunder nevěděl, jestli je Marie s Karstenem šťastná, nikdy o něm nemluvila, jako by neexistoval.

Děti neměli. Ale vypadala dobře. Tmavá a hezká, jako byla matka. Malá a kulatá, ale jemná a chytrá. Gunder byl toho názoru, že si mohla vzít kohokoli, ale ona se spokojila s Karstenem. Marie si všimla knihy *Lidé celého světa* a položila si ji na klín. Kniha se automaticky rozevřela na straně s obrázkem indické krásy. V tu chvíli se Marie podívala na bratra a rozesmála se.

„Aha, tak teď už chápu, proč chceš do Indie, Gundere. Ale tahle knížka je stará. Tady té už je teď kolem padesátky, má vrásky a je ošklivá. Víš, že indické ženy vypadají až do třiceti jako patnáctileté? A potom najednou zestárnou. Za to může slunce, víš? Možná by sis měl najít někoho, kdo už má tohle za sebou. Abys pak nebyl překvapený.“

Smála se tak srdečně, až se Gunder musel přidat. Vrásek se nebál. Ale Marie evidentně ano. Neměla ani jedinou, i když už jí bylo čtyřicet osm. Gunder rozetřel na vafle zakysanou smetanu.

„Nejvíc mě zajímá jídlo a kultura,“ prohlásil. „Umění, hudba. Tyhle věci.“

„No jo, to si dokážu představit,“ smála se Marie. „Až sem pak přijdu na večeri, dostanu takové zeleninové lečo, až mi polezou oči z důlků. A na stěnách budou samí draci.“

„Třeba to tak dopadne,“ usmál se. Pak dlouho mlčeli, jedli vafle a pili kávu.

„Ne že se tam budeš producírovat s peněženkou v zadní kapse,“ navázala po dlouhé chvíli. „Kup si takovou tu ledvinku. Ne, nekupuj si ji, můžeš si půjčit moji. Je úplně neutrální, vůbec není dámská.“

„Nemůžu tam pobíhat s taštičkou,“ namítl Gunder.

„Budeš muset. V takových velkoměstech se to kapsáři jen hemží. Jen si představ sedláka, jako jsi ty, samotného mezi dvacíti miliony lidmi.“

„Já nejsem sedlák,“ prohlásil rázně Gunder.

„Ale to si piš, že jsi sedlák,“ pokračovala Marie. „Jsi sedlák jako každý jiný. A co víc — je to na tobě vidět. Když budeš někde venku, nesmíš se tam jen tak potulovat.“

„Nesmím se potulovat?“ otázal se udiveně Gunder.

„Musíš si vykračovat jistě, jako bys šel na důležitou schůzku, a vypadat zaneprázdněně. Jsi obchodník na důležité cestě, a především — znáš Bombaj jako vlastní boty.“

„Mumbaí,“ opravil ji. „Jako vlastní boty?“

„Díváš se lidem, kteří jdou proti tobě, zpříma do očí. Kráčíš rozhodně. Kabát zapnutý, aby ledvinka nebyla vidět.“

„Nemůžu tam nosit kabát,“ namítl. „V téhle roční době je tam čtyřicet stupňů.“

„Budeš muset,“ řekla Marie. „Slunci se musíš vyhýbat.“ Olízla si z koutku úst trošku smetany. „Nebo si budeš muset pořídít tuniku.“

„Tuniku?“ ušklíbl se Gunder.

„Kde budeš bydlet?“ pokračovala sestra.

„V hotelu samozřejmě.“

„No jo, ale v jakém?“

„V dobrém.“

„Ale jak se jmenuje?“

„Nemám tušení,“ odpověděl Gunder. „Tím se budu zabývat, až tam dojedu.“

Oči se jí rozšířily údivem. „Ty nemáš objednaný hotel?“

„Umím se o sebe postarat,“ ohradil se Gunder trochu otráveně. Pokradmu se na ni podíval, na její bílé čelo a tenké obočí, které si barvila načerno.

„Tak schválně,“ usrkla kávu. „Tak schválně, co řekneš. Vylézáš z toho obrovského, nepřehledného, rozpáleného, chaotického letiště hemžícího se lidmi a rozhlížíš se po rikše. Vtom k tobě přijde chlapík, chytí tě za košili a začne mumlat něco úplně nesrozumitelného, přitom popadne tvůj kufr a rázuje k nějaké strašné káře. A ty jsi tak unavený, zpocení a zmatený, že pomalu ani nevíš, jak se jmenuješ, a hodinky ti jdou špatně kvůli časovému posunu. Jsi vyčerpaný a toužíš jenom po studené sprše. Chci slyšet, co tomu snědému chlápkuvi řekneš, Gundere.“

Upřímně zděšený Gunder upustil vaflí. Dělá si z něj legraci?

Pak se narovnal a pohlédl zpřímá na sestru.

„*Would you please take me to a decent hotel!*“

Marie přikývla. „Jo. Jo. Ale předtím. Co uděláš předtím?“

„Nemám tušení.“

„Ověříš si, kolik to stojí! Nesmíš si sednout do taxíku, aniž sis předem dohodl cenu. Zeptej se na letišti. Možná tam Lufthansa bude mít přepážku, pomůžou ti.“ Gunder zavrtěl hlavou a došel k názoru, že mu Marie určitě závidí. Ona v Indii nikdy nebyla. Jenom na Lanzarote, na Krétě a podobně. Tam byli samí Norové a Švédové a číšníci na ni pokřikovali švédsky „Hej, děvče“, a to se jí nelíbilo. Ne, Indie, to je něco jiného.

„A co očkování proti malárii,“ zeptala se. „Potřebuješ ho?“

„Nevím,“ odpověděl.

„Musíš zavolat doktorovi. Opovaž se vrátit s malárií, tuberkulózou nebo žloutenkou, varuju tě. A nepij vodu z kohoutku. Nepij džusy ani nejez ovoce. Dávej pozor, jestli je maso dobře upečené. Taky se vyhybej zmrzlině. Já vím, že máš rád zmrzlinu, to je dobře, ale v Indii ji nejez.“

„A skleničku si dát můžu?“ zeptal se nakvašeně.

„To určitě můžeš. Ale v žádném případě se nesmíš opít. To by byl průšvih.“

„Já se nikdy neopíjím. Neopil jsem se patnáct let.“

„Já vím. A zavoláš mi, ano? Musím vědět, že jsi dobře dojel. Můžu ti vyzvedávat poštu. A zalévat kytky. Trávník bude během těch čtrnácti dnů potřeba nejmíň dvakrát posekat. Klidně k nám můžeš zavézt sejf. Aspoň tady nebude lidi dráždit. Necháš auto na letišti? To stojí určitě majlant.“

„Já nevím,“ odpověděl Gunder.

„Ty nevíš? Ale dlouhodobé parkování si musíš dopředu objednat,“ vysvětlovala mu rozčileně. „Musíš tam ráno zavolat. Nemůžeš si jen tak přijet na Gardermoen a zaparkovat, kde si zamaneš.“

„Aha.“ Ještě že Marie přijela.

Gunder se cítil popletený, a tak zamířil rezolutně ke kredenci a vzal odtud láhev koňaku. Když už, tak už.

Marie si otřela ústa a usmála se. „Teda to bude dobrodružství, Gundere, co? Jen si představ, co všechno nám budeš vyprávět, až se vrátíš. Máš ve foťáku film? Jsi pojištěný proti stornu? Napsal sis seznam, co všechno nesmíš zapomenout?“

„Ne,“ Gunder si ucucl koňaku. „Nemohla bys mi ho napsat, Marie?“

V tu chvíli sestra roztála a hned běžela pro tužku a papír. Zatímco Gunder ohříval koňak v ústech, psala Marie seznam. Gunder ji pokradmu pozoroval. Marie cucala tužku, lehce s ní poklepávala o přední zuby, aby se lépe soustředila. Ramena měla oblá a hezká. Ještě že Marii má. Vždycky spolu dobře vycházeli.

Ať se stane cokoli, vždycky bude mít Marii.

* * *

Takhle Gunder vypadal, když seděl v letadle: Záda vypnutá jako školák. Na sobě košili s krátkým rukávem od Dressmanna, tmavomodré letní sako a khaki kalhoty. Za svůj život letěl jen několikrát a všechno, co viděl, na něj dělalo velký dojem. V úložném prostoru nad sebou měl černou tašku a ve vnitřní kapse na zip krabičku se sponou. V peněžence měl indické rupie, německé marky a anglické libry. Teď zavřel oči. Neměl rád ten silný tlak, když se letadlo odlepovalo od země.

„*My name is Gunder,*“ řekl si pro sebe. „*How do you do?*“

Muž vedle na něj pohlédl.

„Duše vždycky zůstane na Gardermoen. Není to zvláštní?“
podotkl.

Gunder tomu nerozuměl.

„Když člověk cestuje tak rychle jako teď my, zůstane duše někde viset. Někde na letišti. Zjevně leží na dně sklenice v nějaké hospodě. Já si dal před odletem whisky.“

Gunder se pokoušel představit si chuť whisky po ránu. Nešlo to. Sám vypil šálek kávy vstoje u dlouhého pultu, přitom pozoroval lidi proudící kolem. Poflakoval se tam a okouněl, dokonale tiše ve

svých kvalitních sandálech. Jeho duše je na svém místě pod sakem, tím si je naprosto jistý.

„Měl jste si dát místo whisky radši kávu,“ řekl prostě.

Muž se na něj podíval a rozesmál se. „Co prodáváte?“ zeptal se pak.

„To je to na mně tak vidět?“

„Je.“

„Prodávám zemědělské stroje.“

„A teď letíte na veletrh do Frankfurtu?“

„Ne. Ne. Tentokrát jsem turista.“

„Kdo jezdí na dovolenou do Frankfurtu?“ podivil se muž.

„Pokračuju dál,“ vysvětlil Gunder spokojeně. „Jedu až do Mumbaí.“

„Kde to je?“

„V Indii. Dřív se to jmenovalo Bombaj, jestli vám to něco říká.“

Gunder se důležitě usmál. „Od roku 1995 se to město jmenuje Mumbaí.“

Chlapík si u procházející letušky objednal whisky *on the rocks*. Gunder požádal o jablečný džus, zavřel oči a opřel se do sedadla. Nechtělo se mu mluvit. Musel myslet na tolik věcí. Co bude říkat o Norsku? O Elvestadu. O tom, jací Norové jsou. Jací jsou? A jídlo, co se o něm dá říct? Karbanátky. Rybí pudink a hnědý kozí sýr. Rychlobruslení. *Very cold. Down to 40 degrees at the most. Norwegian oil.* Dostal džus a pomalu ho upíjel. Učucával kostku ledu. Nacpal kelímek do sítky na sedadle před sebou. Pod ním ubíhaly mraky nadýchané jako cukrová vata. Možná že v Indii žádnou ženu nenajde. Když žádnou nenašel doma, proč by ji měl najít v cizině? Ale něco se děje. Míří k něčemu novému. Pokud mu je známo, nikdo z Elvestadu v Indii nebyl. Gunder Jomann. Zcestovalý muž. Napadlo ho, že zapomněl zkontrolovat baterii ve fotoaparátu. Ale ta se určitě prodává na letišti. Vždyť neletí na jinou planetu. Jak se indické ženy jmenují? Jestli potká nějakou s krkolomným jménem, možná by mohl vymyslet roztomilou zdobnělinu. Indira, napadlo ho. Gándhiová. To nebylo obtížné ani trochu. Skoro jako